

HET DONKERE PUNT

DOOR
HARRYC. ROWLAND

G heel buiten het gewone!" Gifford dacht er over na, wat zij wel zouden gezegd hebben als zij de eigenlijke waarheid hadden gehoord. . . . dat hij zijn nieuw en mooi huis voor den eersten keer zag, dat geen steen en geen stuk hout hem in het minst bekend voorkwam, dat hij zijn kinderen, die misschien in den tuin aan het spelen waren onder de hoede van een dienstbode, niet kende, niet eens hun namen wist. Dokter Mc Intyre, die toch elk detail had uitgedacht, had dit vergeten. En wat het wonderlijkste was, hij kende niet eens zijn vrouw, die hij had voorgegeven zoo verlangend te zijn om hem te begroeten, toen hij zich verontschuldigde tegenover die sympathieke reporters. Wat zouden zij wel daarvan gedacht hebben?

Nu, terwijl hij langzaam voortging naar het mooie huis, begon zijn moed hem opnieuw te begeven. Ook deed zich de vermoedheid gevoelen, ondanks zijn krachtig gestel. Hij wilde zich Drusil voor oogen stellen. . . een vreemde naam, volgens den vluchtigen blik, dien hij op haar had kunnen werpen. Hij herinnerde zich haar bekoorlijk profiel; het rechte voorhoofd en de vastberaden kin, den smallen neus, die iets had van de klassieke Grieksche lijn, den fijn besneden mond met goed ontwikkelde volle lippen. . . er was een bekoorlijke beweeglijkheid in haar geweest, terwijl zij sprak. Hij zag weer de bevallige houding van het hoofd, den mooien hals. Haar slank lichaam was in goede proportie met zulk een hoofd en buste . . . lenig, buigzaam als het lichaam van een marter en even rond en sierlijk, met ongetwijfeld groote kracht, een bekoorlijke combinatie van schoonheid en bevalligheid. Zij scheen een beetje boven de gewone maat te zijn, maar toch goed geproportionneerd: het fysiek van een teedere en zachte moeder, nog versierd door haar jeugd. Zijn herinnering van haar was onvolkomen, omdat hij haar tegen het licht had gezien, maar het leek glanzend en overvloedig, niet donker en ook niet blond, en de kleine krulltjes hadden een soort van stralenkrans om haar hoofd gevormd.

Maar afgezien van zooveel schoonheid, eer geraden dan duidelijk gezien, wat was het dat hem, den onmeedoogenden zoeker van genot, die hij geweest was, zoo had bewogen, dat bij zijn ontwaken uit zijn bewusteloosheid hij nog steeds meende die zoeker te zijn? Voorheen hadden mooie vrouwen, goede vrouwen, slechte vrouwen en zij, die tegelijk goed en slecht waren, alleen maar in zijn leven de rol gespeeld van plezier en genot; het waren vroolijke dagen geweest, die hij met ze had doorgebracht en daarvoor voelde hij een soort van heidensche onverschilligheid. Nooit had hij een liefde ernstig opgenomen. Zulke ontmoetingen hadden iets van den zorgeloozen omgang van nymf en faun en als zij dreigden dieper te worden, had hij zijn vrijheid hernomen en was weggegaan. Maar onmiddellijk bij het gezicht van Drusil had hij verlangd naar ketenen, niet voor haar maar voor hem zelf, ketenen of banden, die om zijn hart en het hare zouden gewonden worden om onverbrekkelijk te zijn.

Was het mogelijk, dat de veronderstelling van dokter Mc Intyre waar was, dat een of andere diepe bron van herinnering er naar streefde tot uitdrukking te komen? Als dat zoo was, dan was het een andere, dan alleen zinnelijke liefde. Gifford had er hoegenaamd geen besef van, dat hij die vrouw vroeger gekend of zelfs gezien had. Zij kon, meende hij, slechts de incarnatie zijn van zijn droomen en idealen, van het beste, wat in zijn ziel leefde.

Toen hij den hoofdingang naderde, terwijl zijn hart weer fel klopte, werd de groote deur open geworpen en een huisknecht kwam naar buiten met een haast, die hij trachtte te matigen. Gifford herkende onmiddellijk den huisknecht van zijn vader, John Kenny. Er was een kleine verandering in hem gekomen, zijn haar was wit geworden en hij was dikker. Maar dat misstond hem niet.

Kenny kwam stralend van blijdschap hem tegemoet en riep uit: „Mijnheer Gifford! En u wandelt daar naar huis, alsof u van een uitstapje terug kwam!”

„Och ja, Kenny, dat is veiliger dan de manier, waarop ik het laatst trachtte te komen.” Gifford schudde den huisknecht de hand, en de man scheen zich te moeten weerhouden om hem om den hals te vallen. „Waar is mevrouw?”

„Mevrouw reed met de kinderen naar den steiger van de boot in Eastport. Het verwondert mij, dat u ze niet ontmoet hebt. En hoe maakt u het, mijnheer? Eigenlijk behoef ik dat niet te vragen.”

„Het schijnt, dat ik er leelijk aan toe was, Kenny. Maar na de eerste uren van verbijstering kwam ik tot mezelf. Wel zijn er eenige dingen, die ik mij niet kan herinneren, maar dokter Mc Intyre verzekert mij, dat dat wel voorbij zal gaan. De dokter heeft mij tot aan de poort gebracht; hij meende, dat het beter was alleen naar huis te gaan om aan te toonen, dat ik heelemaal in orde ben.”

„Het lijkt een wonder, mijnheer. Maar ja, u is er een, die niet gauw u ten onder laat brengen. Maar toch u moet gaan liggen en rusten, na zoo den heelen dag op reis te zijn geweest. Dokter Mc Intyre telefoneerde, dat u met de boot van Digby zou komen en toen is mevrouw aan het rekenen gegaan, hoe lang de afstand was en hoe zij u het best kon tegemoet gaan.”

Zij gingen het huis in . . . het zag er prachtig uit. Kenny geleide hem de breede trap op naar een ruime suite van kamers. Gifford ontdekte met weer een van die opstijgingen van het bloed, die andere menschen fataal zouden zijn geworden, dat dit zijn kamers en die van Drusil waren. Toen zijn oogen rondwaarden, beving hem weer die vreeselijke sensatie van schandelijk bedrog.

Hij nam een bad en dan, in plaats van toe te geven aan het aandringen van Kenny om te gaan liggen, kleedde hij zich met de kleeren, die de knecht voor hem gereed had gelegd. Drusil zou wel in Eastport vernemen dat Gifford op een speciale boot over de baai was gegaan, dacht hij en zij zou, zoo spoedig zij kon, terug komen.

Hij dacht er over na, of het huren van die boot niet een tactiek van dokter Mc Intyre was geweest om hem een beetje meer tijd te geven om zich te oriënteren.

Kenny bracht hem thee en sandwiches, die, vreemd genoeg, hem buitengewoon goed smaakten; toen Gifford beloofde wat te rusten, ging hij de kamer uit. Het raam stond open, het weer was warm en een fijne bloemengeur steeg uit den tuin op. Het zomerseizoen is laat in Maine, zoodat de lucht meer op die van de lente leek. Gifford dacht er over na, dat zes jaar geleden op dezen dag hij juist een week met Drusil getrouwd was geweest.

Hij sprong op en begon rusteloos door de kamer te loopen om de verschillende meubelen en andere voorwerpen te bekijken en zoo een idee te krijgen van den persoon, die hij was geweest vóór dat ongeluk met de vliegmachine hem zeven jaar achteruit bracht.

Er was een tamelijk ruime kamer, aan de andere zijde van de badkamer, die blijkbaar Drusil diende als boudoir; er stond geen bed. Een ander vertrek was klaarblijkelijk een soort van toiletkamer voor zijn eigen persoon; er waren diepe kasten, waarin kleeren hingen voor elke gelegenheid, meer dan een man recht heeft te bezitten.

Het behangsel van die kamer was nauwelijks zichtbaar, zooveel foto's, voornamelijk souvenirs van sportgebeurtenissen, waren opgehangen. Een reusachtige toilettafel met spiegels aan weerszijden, die het beeld naar alle kanten weerkaatsten, was bedekt met allerlei benodigdheden, die Gifford met walging

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE. De held van het verhaal, Gifford Derring, ontwaakt uit een bezwijming in een kamer, die hij herkent als die van een ziekenhuis. Er komt een zeer aantrekkelijke vrouw bij hem, en die ondervraagt de verpleegster naar zijn toestand. Gifford herinnert zich niet, haar ooit gezien te hebben. Na zijn vertrek uit het ziekenhuis vindt hij in zijn zak het horloge van zijn vader, het portret van de mooie vrouw die hij in het ziekenhuis zag en meer stukken, waarvan hij niets begrijpt. Van dr. Mc Intyre verneemt hij, dat zijn vader dood is, en dat hijzelf een vrouw (de bezoeker uit het ziekenhuis) en twee kinderen heeft. Dit alles weet hij niet meer, wijl door een vliegongeluk zijn geheugen voor een deel verloren is gegaan. Hij overlegt met den dokter, hoe hij zich tegenover zijn vrouw gedragen moet, om haar geen pijn te doen door klaarblijkelijke onbekendheid met haar liefste herinneringen. Dan komt hij thuis.